

42. møde.

Torsdag den 24. april kl. 10.

Formanden:

Fra medlem af folketinget *Knud Nielsen*, der har orlov på grund af sygdom, har jeg modtaget meddelelse om, at han efter udskrivning fra hospitalet fortsat vil være forhindret i at give møde i tinget, men fra den 28. april at regne på grund af udsendelse i offentligt hverv.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til finansministeren af Lysholt Hansen m. fl.
(Forespørgsel nr. V. Anmeldt 23/4 75).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Redegørelse af udenrigsministeren.
(Redegørelse nr. II).

Udenrigsministeren (*K. B. Andersen*):

Først vil jeg gerne takke for den lejlighed, jeg har fået til i dag at give folketinget en redegørelse for situationen i Indokina, som helt naturligt optager alle meget.

Som bekendt har der i den seneste tid fra forskellig side været fremsat ønske om, at der ud over de årlige generelle udenrigspolitiske debatter fra tid til anden gives folketinget en lejlighed til mere dybtgående at drøfte konkrete udenrigspolitiske emner. Regeringen er enig i behovet for sådanne debatter, og vi har derfor kunnet tilslutte os det ønske, som det konservative folkepartis udenrigspolitiske ordfører har fremsat om en debat om Indokina.

Jeg vil gerne først gøre nogle bemærkninger om den historiske baggrund. Uden at fortabe mig meget i en historisk gennem-

gang af Vietnamudviklingen vil det være nødvendigt at standse op ved nogle enkelte milepæle i Vietnams nyere historie: 1946, 1954 og 1973.

I 1946 indgik Ho Chi Minh med den franske regering en aftale om en fredelig overgang fra kolonistyre til et frit og forenet Vietnam. Aftalen blev imidlertid aldrig ført ud i livet. På begge sider var der modstand mod den moderate kompromisløsning, som Ho Chi Minh her fik igennem. Af lokale franske kræfter i Indokina proklameredes i juni 1946 Cochinchina som en uafhængig republik med Saigon som hovedstad. Der er grund til at understrege, at dette blev begyndelsen til Saigonstyret og til den fransk-vietnamesiske krig, der først fandt sin afslutning ved Dien Bien Phu 8 år senere.

Genèvekonferencen om Indokina i 1954 afsluttedes med aftaler om fjendtlighedernes ophør i Laos, Cambodia og Vietnam samt en deklaration baseret på princippet om respekt for Indokinastaternes suverænitet, uafhængighed og territoriale integritet.

I denne deklaration udtaltes, for så vidt angår Vietnam, at der i juli 1956 skulle afholdes almindelige valg for at afgøre spørgsmålet om en genforening af landet, et tidspunkt, hvor man antog, at forholdene var så tilpas normaliserede, at valget ville udtrykke befolkningens frie vilje. Disse valg, der skulle afholdes under internationalt tilsyn, blev som bekendt aldrig holdt. Saigonregeringen hævdede, at betingelserne for disse valg ikke var til stede i Nordvietnam.

Genèveaftalerne viste sig ikke at kunne løse konflikten, men skabte dog grundlag for Frankrigs tilbagetrækning fra Vietnam i april 1955. Fra 1955 påtog USA sig efter anmodning ansvaret for militær bistand til Sydvietnam.

Fra 1961 forøgede USA både sin økonomiske bistand og sin indsats af militære instruktører. Begivenheder i august 1964 førte til mere direkte amerikansk intervention, der efterhånden bragte den amerikanske styrke op på over 1/2 mill. mand i 1969, ligesom også luftkrigen over Nordvietnam antog betydeligt omfang. Da først det amerikanske engagement i Vietnam var en kendsgerning, drog den ene beslutning den næste med sig med ubønhørlig konsekvens.

Nordvietnams interesse i Genèveaftalerne har navnlig samlet sig om en genforening af